

Rijk en arm.

We zitten al weer in de vastentijd, ook wel veertigdagentijd genoemd. Elk jaar opnieuw drukt de vastentijd ons met de neus op deze realiteit: de verhouding rijk en arm. De vastenactie heeft niets anders ten doel dan ons met deze problematiek te confronteren. Onze reactie zou al heel gauw kunnen zijn: we moeten in onze teruggaande economie al genoeg inleveren, zeker in deze coronatijd. Velen houden het hoofd nauwelijks of al niet meer boven water. We moeten al heel grote stappen terugdoen! Ik heb geen tijd aan anderen te denken, ik heb genoeg aan mezelf om rond te kunnen komen of staande te blijven. Dat is allemaal waar, maar relatief gesproken blijft vaststaan dat wij in welvaart leven, ook al is die nu behoorlijk minder van omvang geworden. Je ogen sluiten voor het gegeven dat driekwart van de wereld beneden het bestaansminimum leeft, is ongerechtigheid van de bovenste plank. Persoonlijk gaan mijn gedachten dan automatisch naar het Afrikaanse land Gambia. Ruim 7 jaar lang ondersteun ik daar financieel vijf zeer arme families die ik intussen al vier keer bezocht heb. Met eigen ogen gezien hoe ze daar wonen en leven. Voordien had ik nooit verwacht dat deze mensonterende toestanden bestonden. Het heeft mij diep geraakt. Tot op de dag van vandaag blijf ik hen ondersteunen ook met behulp van enkele mensen die mij hierbij helpen. Van ons wordt niet direct gevraagd dat we have en goed verkopen en ons bezit aan de armen uitdelen. We mogen best in betrekkelijke welstand leven. Wat wel gevraagd wordt is solidariteit met hen die op de rand van het minimum leven, zowel hier als in het overgrote deel van de wereld. De Veertigdagentijd wil dit bewustzijn in ons weer wakker roepen. De vastenactie roept ons bovendien op dit bewustzijn concreet en tastbaar te maken door anderen mee te delen van wat wij bezitten. Als onze economische teruggang tot gevolg zou hebben dat de vastenactie in haar opbrengst keldert, dan mogen er vraagtekens gezet worden achter de wijze waarop wij ons christen-zijn beleven. Misschien zijn wij rijk dan wel armer als we denken, maar dan in een andere betekenis van het woord. Paus Franciscus heeft eens gezegd dat de verkondiging van het Evangelie een roeping is voor iedere gedoopte, en niet een taak van het 'bevoegd personeel' alleen. En het is niet zozeer een kwestie van woorden, maar juist van daden van verbondenheid.

Emeritus priester/ karmeliet : Rinus van der Vegt.